

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 355/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátkou JUDr. B. Š., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 a 6 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 2 Nt 7/2010 zo 7. septembra 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 89/2010 zo 7. júna 2011 v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2011 doručená sťažnosť M. B., t. č. . vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. B. Š., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Nt 7/2010 zo 7. septembra 2010

(ďalej len „uznesenie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 89/2010 zo 7. júna 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T 223/2005 z 18. marca 2008 uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona, trestného činu podvodu podľa § 250 Trestného zákona a trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov a bol zaradený do I. nápravno výchovnej skupiny a súčasne mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodeným škodu. Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 3 To 40/2008 z 11. novembra 2008 zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež poukázal na skutočnosť, že pôvodne bol uznaný vinným zo spáchania vymedzených trestných činov rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T 223/2005 z 19. apríla 2007, ktorý bol uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 58/2007 z 9. októbra 2007 zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená okresnému súdu, aby ju opätovne prerokoval a rozhodol. V odôvodnení uznesenia sp. zn. 3 To 58/2007 z 9. októbra 2007 krajský súd uviedol, že *„zistil podstatné chyby konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku a zistil, že súd nevykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, nevyrovnal sa so všetkými skutkovými zisteniami a navyše sa dopustil pochybenia, ktorým bolo porušené právo sťažovateľa na obhajobu“*.

Podľa sťažovateľa sa okresnému súdu ani po vrátení veci z krajského súdu nepodarilo odstrániť rozpory a nejasnosti týkajúce sa spáchania trestného činu lúpeže, napriek tomu bol sťažovateľ rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T 223/2005 z 18. marca 2008 uznaný vinným aj zo spáchania tohto trestného činu. Odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 223/2005 z 18. marca 2008 podané obhajcom sťažovateľa JUDr. J. F. bolo na pojednávaní do zápisnice písomne odôvodnené jeho novozvoleným obhajcom JUDr. P. L., ktorý v jeho relevantnej časti v podstate uviedol, že sťažovateľ sa priznal k spáchaniu trestného činu krádeže. Uvedené tvrdenie právneho zástupcu sťažovateľa bolo

podľa jeho názoru dôvodom, pre ktorý krajský súd ním podané odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 223/2005 z 18. marca 2008 uznesením sp. zn. 3 To 40/2008 z 11. novembra 2008 zamietol. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že predmetné odvolanie v jeho mene napísal jeho vtedajší obhajca bez jeho vedomia, pričom on sám sa o jeho obsahu dozvedel až po doručení uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 To 40/2008 z 11. novembra 2008. Sťažovateľ tvrdí, že sa nikdy, a teda ani svojmu právnomu zástupcovi JUDr. P. L., nepriznal ani k spáchaniu trestného činu krádeže a nevie, prečo jeho obhajca odôvodnil podané odvolanie týmto spôsobom. Vzhľadom na skutočnosť, že advokát JUDr. P. L. medzitým zomrel, nemohol sťažovateľ využiť ani podanie sťažnosti, ktorou mal v úmysle napadnúť postup svojho obhajcu na Slovenskej advokátskej komore.

Uvedený skutkový stav bol súčasne dôvodom, pre ktorý sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania, ktorý bol napadnutým uznesením okresného súdu zamietnutý, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej namietal, že okresný súd sa s jeho návrhom na povolenie obnovy konania náležite nevysporiadal. Uznesením krajského súdu bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá.

Sťažovateľ v sťažnosti argumentoval, že v dôsledku opísaného postupu jeho obhajcu v súvislosti s podaním odvolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 223/2005 z 18. marca 2008 bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, keďže advokát JUDr. P. L. konal v rozpore s jeho záujmami.

Súčasne sťažovateľ v sťažnosti namietal, že bolo porušené aj jeho základné právo zaručené v čl. 50 ods. 6 ústavy, pretože mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, napriek tomu, že ustanovenie § 188 ods. 1 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 bolo pre sťažovateľa priaznivejšie.

Sťažovateľ tiež uviedol, že proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 To 40/2008 z 11. novembra 2008, ktorým bolo jeho odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 223/2005 z 18. marca 2008 zamietnuté, podal prostredníctvom svojej právnej zástupkyne dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5 Tdo 49/2010 z 27. januára 2011 odmietol.

Na základe uvedeného sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že bolo porušené právo sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň čl. 50 ods. 3 a ods. 6 ústavy Slovenskej republiky, zároveň ruší uznesenie Okresného súdu Trnava zo dňa 7. 9. 2010 č. k. Nt 7/2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 7. 6. 2011 č. k. 5 Tos 89/2010 a vec vracia Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie a zároveň mu zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa.

Okresný súd Trnava je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy obhajoby vo výške 261,82 €.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na

ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 a 6 ústavy uznesením okresného súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci z dôvodu neexistencie podmienok obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku, ako aj uznesením krajského súdu, ktorým bola jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá.

II.A. K porušeniu označených práv uznesením okresnému súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity

právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť. Sťažovateľ sťažnosť podal a krajský súd o nej uznesením rozhodol. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv uznesením okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

II.B. K porušeniu označených práv uznesením krajského súdu

K porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy malo dôjsť v dôsledku nesprávneho posúdenia podmienok obnovy konania krajským súdom.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa § 393 ods. 1 Trestného poriadku ak sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T 223/2005 z 18. marca 2008 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 40/2008 z 11. novembra 2008 bol sťažovateľ právoplatne odsúdený za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona, trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona

a trestný čin úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov.

Sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania odvolávajúc sa na tvrdenie, že trestný čin lúpeže nespáchal a priznanie k spáchaniu trestného činu krádeže bolo jeho vtedajším zvoleným obhajcom JUDr. P. L. uvedené v odvolaní proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 223/2005 z 18. marca 2008 bez jeho vedomia a proti jeho vôli, pričom sa o tejto skutočnosti dozvedel až z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 To 40/2008 z 11. novembra 2008, ktorým bolo jeho odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 223/2005 z 18. marca 2008 zamietnuté. Uvedené tvrdenie obhajcu sťažovateľa bolo podľa jeho názoru súčasne rozhodujúcim pre ustálenie jeho viny krajským súdom vo vzťahu k spáchaniu trestného činu lúpeže.

Okresný súd v zmysle § 399 ods. 2 Trestného poriadku uznesením zamietol obnovu konania v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 6 T 223/2005, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy odôvodnil takmer identicky ako sťažnosť doručenú ústavnému súdu.

O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením tak, že sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

V relevantnej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia krajský súd konštatoval:

„Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom

nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Takéto nové skutočnosti alebo dôkazy v návrhu odsúdeného uvedené neboli. Treba zvýrazniť, že odvolací súd vo veci nerozhodol iba na základe uvádzaného vyjadrenia obhajcu JUDr. P. L. v odôvodnení odvolania, ale po zhodnotení vykonaného dokazovania a zistenia skutkového stavu, tak ako na to poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia.

Vychádzajúc z uvedeného je zřejmé, že podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. neboli splnené a preto okresný súd nepochybil, keď návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol.“

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho skutkové zistenia. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, III. ÚS 314/08, IV. ÚS 44/08, III. ÚS 133/09).

Vychádzajúc z citovanej judikatúry, z obsahu námietok sťažovateľa, ako aj z odôvodnenia uznesenia krajského súdu dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba kvalifikovať ako ústavne konformné.

Druhostupňový súd pridržiavajúc sa ustanovení Trestného poriadku argumentoval tým, že tvrdenie sťažovateľa, že odvolací súd právoplatne rozhodol o jeho vine len na základe čiastočného priznania k spáchaniu trestného činu krádeže uvedeného v odvolaní podanom prostredníctvom vtedajšieho sťažovateľom zvoleného obhajcu pri jeho zastupovaní, nie je novým dôkazom, ktorý by nebol predtým príslušnému súdu známy a ktorý by mohol privodiť iné rozhodnutie v trestnej veci sťažovateľa. Krajský súd konštatoval, že odvolací súd odvolanie sťažovateľa zamietol po zhodnotení dokazovania, pričom poukázal na odôvodnenie uznesenia okresného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd síce stručne, ale presvedčivým spôsobom vyvrátil námietky sťažovateľa uvedené v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, a preto je odôvodnenie uznesenia krajského súdu vzhľadom na okolnosti prípadu potrebné považovať za relevantné.

Opierajúc sa o uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným základným právom na právnu pomoc a právom na obhajobu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala, že k ich porušeniu aj skutočne došlo. Uplatnenie práva na právnu pomoc a práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa prostredníctvom svojho obhajcu usiluje. Ústavný súd ešte dodáva, že v tomto prípade nie je jeho úlohou skúmať, či zvolený obhajca odôvodnil odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 223/2005 z 18. marca 2008 bez vedomia sťažovateľa, resp. v rozpore s jeho záujmami. Ústavný súd môže skúmať len namietané porušenie základných práv alebo slobôd postupmi a rozhodnutiami orgánov verejnej moci, medzi ktoré nepatrí advokát zvolený sťažovateľom v trestnom konaní. Na prešetrenie postupu zvoleného advokáta mal sťažovateľ k dispozícii iné právne prostriedky, ktorými mohol dosiahnuť vyvodenie zodpovednosti v prípade zistenia porušenia povinností advokáta.

Sťažovateľ v sťažnosti súčasne namietal, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 6 ústavy z dôvodu nesprávnej aplikácie ustanovení Trestného zákona, ktoré boli pre sťažovateľa menej priaznivé a ich

dôsledkom bolo uloženie súhrnného trestu odňatia slobody sťažovateľovi mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že ak sťažovateľ v návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol argumenty, ktoré uvádza v sťažnosti doručenej ústavnému súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 6 ústavy, nespĺnil základný ústavný predpoklad na to, aby bola založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde. V prípade, že tak neurobil, tento nedostatok v jeho procesnom úkone – návrhu na povolenie obnovy, nemožno naprávať alebo nahrádzať sťažnosťou v konaní pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2011